

Σημειώσεις για το σχολείο (Σταύρος Ζουμπουλάκης)

Categories : [ΚΟΙΝΩΝΙΑ](#)

Date : Φεβρουαρίου 3, 2011

Ένα ρήμα που είχε, απροσδόκητα, πολύ υψηλά ποσοστά χρήσης τις μέρες της κρίσης του Δεκεμβρίου 2008 ήταν το ρήμα "αφουγκράζομαι" και η προτρεπτική υποτακτική να αφουγκραστούμε τα παιδιά. Να σημαίνει κάτι άραγε τούτη η λεξιλογική και συντακτική επιλογή; Νομίζω πως όσοι την έκαναν εννοούσαν ή υπονοούσαν ότι τα παιδιά έχουν μέσα τους την αλήθεια, είτε την εκφράζουν καθαρά είτε την ψελλίζουν αδέξια, και αν στήσουμε προσεκτικά το αυτί μας θα την ακούσουμε, θα τη συλλάβουμε.

Τα παιδιά τα ξέρουν όλα, έτσι κι αλλιώς όπως έλεγε και εκείνο το δημοφιλές τραγουδάκι, και δεν απομένει σε μας τους ενήλικους παρά να τα ακούσουμε με προσοχή δηλαδή να τα αφουγκραστούμε. Εν τέλει, τα παιδιά είναι αθώα, τίμια, ειλικρινή σοφά. Ας ενωτισθούμε τη μυστική φωνή τους.

Ένα άλλο ρήμα ωστόσο που δεν ακούστηκε διόλου και που θα ακούγεται στο εξής όλο και λιγότερο, ανήκει σχεδόν στις απαγορευμένες λέξεις είναι το ρήμα διδάσκω. Όταν όμως μια κοινωνία αφουγκράζεται τα παιδιά μα δεν τα διδάσκει, σημαίνει απλούστατα και τραγικότατα ότι δεν έχει τίποτε να τους πει δεν έχει κάτι να τους παραδώσει.

Διαβάστε ολόκληρο το πολυτονικό κείμενο πατώντας [εδώ](#)

(Πηγή: "Πειραιϊκή Εκκλησία" Δεκέμβριος 2010)